

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.970 van 10 juni 2026
in de zaak A. 243.896/IX-10.841**

In zake : J.H.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Joris De Pauw en Laura Thewis
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Schaliënhoevedreef 20T
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Logie en Niels Lemaire
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de GEMEENTE BEVEREN-KRUIBEKE-ZWIJNDRECHT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jonas De Wit en Matthias Boydens
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 januari 2025, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie – afdeling openbaarheid van bestuur van 6 november 2024 met als kenmerk OVB/2022/345*bis*, waarbij het door verzoeker ingestelde beroep ongegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De gemeente Beveren-Kruibeke-Zwijndrecht heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2026.

Staatsraad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris De Pauw, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Niels Lemaire, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Matthias Boydens, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

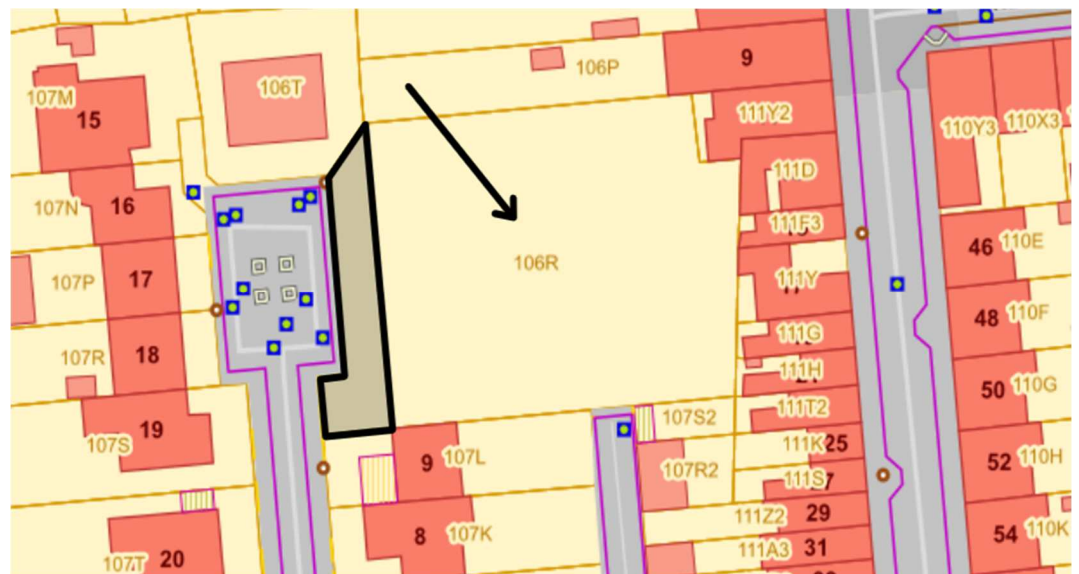
Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten en procedurele voorgaanden

3.1. Verzoeker is eigenaar van een braakliggend perceel gelegen te Beveren-Kruibeke-Zwijndrecht, tussen de Spoorweglaan en de Kerkenhoek, kadastraal bekend onder afdeling 9, sectie D, nummer 106R (op onderstaande Geopunt-kaart aangeduid met de zwarte pijl).

De partijen zijn het erover eens dat niet het gehele perceel zoals weergegeven in Geopunt eigendom is van verzoeker. De grondstrook naast de rooilijn – de “reststrook”, door verzoeker ook “peststrook” genoemd – (zwart omrand op onderstaande kaart) is eigendom van derden.

3.2. Het perceel van verzoeker ligt binnen de contouren van een op 23 oktober 2000 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beveren vergunde verkaveling.

In het kader van de vergunningsaanvraag stemt de gemeenteraad van Beveren op 28 maart 2000 in met de voorgestelde wegenis, genaamd “Kerkenhoek” (links op bovenstaande kaart). Verzoeker heeft geen rechtstreekse toegang tot die wegenis vanaf zijn perceel, gelet op de tussenliggende grondstrook. Zijn perceel weegt uit via een “garageweg” (zie het midden van bovenstaande kaart, onderaan).

Op 17 februari 2016 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning bij het college van burgemeester en schepenen, teneinde een woonproject op zijn perceel te kunnen realiseren. Op 27 juni 2016 wordt deze aanvraag geweigerd. Verzoeker stelt met succes tegen die beslissing een administratief beroep in. Op 17 november 2016 verleent de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen (“de deputatie”) de gevraagde vergunning. Tegen die beslissing wordt vervolgens door enkele buurtbewoners een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Beide worden gegrond bevonden en middels indeplaatsstelling wordt de vergunning definitief geweigerd.

3.3. Op 29 november 2017, na het schorsingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, dient verzoeker een nieuwe, naar eigen zeggen vergelijkbare vergunningsaanvraag in. Op 9 april 2018 wordt deze vergunningsaanvraag door het college van burgemeester en schepenen geweigerd. Opnieuw wordt met succes een beroep ingesteld bij de deputatie, die op 23 augustus 2018 de vergunning verleent. Tegen die beslissing wordt andermaal door enkele buurtbewoners een vordering tot schorsing en een vernietigingsberoep ingesteld bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, die de vordering tot schorsing afwijst, maar het beroep tot nietigverklaring inwilligt. Aan de deputatie wordt een termijn van vier maanden verleend om een nieuwe beslissing te nemen. Op 27 augustus 2020 wordt de gevraagde vergunning vervolgens geweigerd, omwille van de gebrekkige ontsluiting van het perceel (langs de garageweg), maar ook omwille van diverse andere aspecten die met de goede ruimtelijke ordening onverenigbaar worden bevonden. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen; dat beroep wordt bij arrest van 13 januari 2022 afgewezen.

3.4. Op 22 oktober 2020, nadat de deputatie het administratief beroep van verzoeker tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen had afgewezen, gaat verzoeker over tot dagvaarding van verzoekster in tussenkomst voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde. In deze procedure verdedigt verzoeker het standpunt dat

verzoekster in tussenkomst, in het kader van de op 23 oktober 2000 vergunde verkaveling, meer bepaald bij het vastleggen van de wegenis ‘Kerkenhoek’ op 28 maart 2000, een fout beging “door de installatie van de reststrook/peststrook”. Op 30 september 2022 wordt dit beroep onontvankelijk verklaard wegens verjaring. Tegen dit vonnis stelt verzoeker hoger beroep in bij het hof van beroep te Gent.

3.5. Op 13 oktober 2022, kort na het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, richt de raadsman van verzoeker een openbaarheidsverzoek tot verzoekster in tussenkomst. Dat verzoek luidt als volgt:

“Ik wens een afschrift te bekomen van alle correspondentie die gevoerd is door of namens de gemeente met de eigenaar van de strook grond aan de Kerkenhoek, gelegen tussen de openbare weg en kadastraal perceel D106R. De strook grond is eigendom (of eigendom geweest van) de vennootschap Het Wiel bvba, één van de voormalige ontwikkelaars van de [...] verkaveling Kerkenhoek.

De gemeente zou redelijk recent nog onderhandelingen gevoerd hebben met de eigenaar omtrent de mogelijke verwerving/aankoop van deze strook grond. Wij ontvangen in dat kader graag een afschrift van alle documenten die opgemaakt zijn en correspondentie die gevoerd is, en dit sinds 2020.”

Op 7 november 2022 weigert verzoekster in tussenkomst het openbaarheidsverzoek, op grond van artikel II.35, 1° en 4°, van het Bestuursdecreet van 7 december 2018 (“het bestuursdecreet”).

Tegen die weigeringsbeslissing dient verzoeker op 6 december 2022 een beroep in bij de beroepsinstantie inzake openbaarheid van bestuur en hergebruik van overheidsinformatie – afdeling openbaarheid van bestuur (“de beroepsinstantie”). De beroepsinstantie bevindt het beroep op 20 januari 2023 ontvankelijk, doch ongegrond.

3.6. Op beroep van verzoeker vernietigt de Raad van State deze beslissing van de beroepsinstantie bij arrest nr. 260.856 van 30 september 2024.

3.7. Op 6 november 2024 neemt de beroepsinstantie een nieuwe beslissing. Dit is de bestreden beslissing, waarin zij – voor zover hier relevant –

volgend standpunt inneemt:

“De beroepsinstantie ontving bij de toelichting van de gemeente naast een kettingmail tussen een medewerker van de gemeente Beveren en de eigenaar van de reststrook (gelegen tussen de openbare weg en kadastraal perceel D106R) ook een aantal stukken betreffende de momenteel voor het hof van beroep te Gent hangende gerechtelijke procedure. [Verzoeker] dagvaardde de gemeente Beveren en vorderde in eerste aanleg te zeggen voor recht dat:

- de gemeente Beveren aansprakelijk is voor de vastlegging en goedkeuring van de reststrook langs de Kerkenhoek, ingevolge de beslissing van de gemeenteraad van 28 maart 2000 en de verkavelingsvergunning van 23 oktober 2000, zoals verleend door het college van burgemeester en schepenen;
- het betrokken perceel van verzoeker niet ontsloten kan worden via de Kerkenhoek, en aldus niet via die ontsluiting ontwikkeld kan worden, dit door de verkavelingsvergunning van 23 oktober 2000, zoals verleend door het college van burgemeester en schepenen;
- dit onwettige beslissingen zijn en aldus een fout uitmaken in hoofde van de gemeente Beveren;
- de gemeente Beveren lastens verzoeker aansprakelijk is, onder meer ingevolge artikel 1382 en verder van het Burgerlijk Wetboek, en aldus gehouden is tot vergoeding van alle schade;

De rechter in eerste aanleg oordeelde dat de vordering van beroeper onontvankelijk is zodat beroeper nu voor het hof van beroep te Gent vordert dat voormeld vonnis teniet wordt gedaan en de oorspronkelijke vordering alsnog ontvankelijk en gegrond wordt verklaard.

Verwijzend naar voormeld hangend geding voor het hof van beroep te Gent roept de gemeente Beveren artikel II.35, 4° van het Bestuursdecreet in. Deze uitzonderingsgrond wil het eerlijk verloop van de rechtspleging vrijwaren. Een essentieel onderdeel van het recht op een eerlijk proces is het beginsel van de ‘gelijkheid der wapens in een proces’; dit beginsel van de wapengelijkheid houdt in dat elke partij het recht heeft haar argumenten te doen gelden in omstandigheden die haar niet benadelen ten opzichte van de tegenpartij. De bestaansreden van de voormelde uitzonderingsgrond is vooral daarin gelegen, te verhinderen dat de openbaarheid van bestuur waaraan één partij onderworpen is, afbreuk doet aan de wapengelijkheid. Zonder deze uitzonderingsgrond zou één partij op grond van de openbaarheid van bestuur kunnen verplicht worden stukken in het gerechtelijk debat te brengen die tegen haar zouden kunnen pleiten, daar waar de andere partij enkel die elementen die haar eis ondersteunen, kenbaar mag maken om het oordeel van de rechter te beïnvloeden.

Deze uitzonderingsgrond is dus een correctief op de openbaarheid om te beletten dat een instantie zou worden verplicht in een rechtsgeding de tegenpartij informatie ter beschikking te stellen die vervolgens tegen haar wordt uitgespeeld. De bedoelde uitzonderingsgrond mag echter niet op een abstracte manier worden ingeroepen, maar er moet concreet worden aangetoond dat het gevraagde bestuursdocument verband houdt met een bestaand rechtsgeding én tegen een bestuursinstantie kan worden aangewend.

Het gaat bovendien om een relatieve uitzonderingsgrond. Hierbij moet dus eerst onderzocht worden of de openbaarmaking het beschermde belang schaadt. Als er belangenschade is, moet vervolgens het te beschermen belang worden afgewogen tegen het belang van de openbaarheid. De openbaarheid mag dan enkel worden bevolen als daarmee een hoger belang wordt gediend dat zwaarder weegt dan het door de uitzonderingsgrond beschermde belang. Het (algemeen) belang van de openbaarheid, waarvan sprake in de aanhef van artikel II.35, 4°, wordt, volgens de Raad van State, toegelicht in de volgende passage in de memorie van toelichting bij het Bestuursdecreet:

‘De openbaarheid van bestuur wil zowel de rechtsstaat als de democratie versterken. De toegang tot bestuursdocumenten biedt de burger immers een betere rechtsbescherming, die zowel op het preventieve als op het curatieve vlak ligt. Een bestuursinstantie die weet heeft dat de burgers over zijn schouder heen kunnen kijken, zal er alle baat hebben om zijn taken zo goed mogelijk uit te voeren. En de bestuursinstanties krijgen meteen ook een mogelijkheid de burger te tonen dat het goed werk levert, wat het vertrouwen tussen burger en bestuur enkel maar ten goede kan komen. Anderzijds kan de burger op grond van de bestuursdocumenten waarin hij toegang heeft, ook nagaan of er reden is om beslissingen van het bestuur voor de rechter te brengen. Zo kunnen zowel nutteloze procedures voor de rechter voorkomen worden, maar kunnen waar nodig foutieve of onzorgvuldige beslissingen aangevochten worden.

De toegang tot bestuursdocumenten biedt ook mogelijkheden tot een grotere mate van democratie en actieve betrokkenheid van de burger. Een aantal door de grondwet gewaarborgde fundamentele rechten, zoals het kiesrecht, de vrijheid van meningsuiting, de drukpersvrijheid kunnen in een informatiesamenleving pas ten volle tot hun recht komen wanneer de burger ook over voldoende informatie beschikt. Ook nieuwe vormen van inspraak en participatie veronderstellen dat de burger over voldoende informatie beschikt, zoniet zijn ze een lege doos en verhogen ze niet het democratisch gehalte dat eraan toegeschreven wordt. Tenslotte biedt de openbaarheid van bestuur de mogelijkheid dat de burger zich bepaalde beleidsdoelstellingen eigen maakt. Het realiseren van een gezond leefmilieu bijvoorbeeld is slechts te realiseren wanneer de burger zich bewust is dat hij zijn eigen gedrag moet wijzigen.’ (Parl.St. VI.Parl. 2017-18, 1656/1, 52-53)

Met betrekking tot de in casu ingeroepen uitzonderingsgronden van artikel II.35 van het Bestuursdecreet, wordt in de memorie van toelichting gesteld:

‘De in dit artikel vermelde uitzonderingen zijn evenwel niet facultatief, maar verplicht. Dit wil zeggen dat indien na het proces van de belangenafweging geoordeeld wordt dat het te beschermen belang belangrijker wordt geacht dan het belang van de openbaarheid, deze uitzondering moet worden toegepast. De belangen die beschermd worden zijn maar beschermenswaardig voor zover de openbaarmaking schade aan een bepaald belang toebrengt. En zelfs wanneer er schade aan dit belang wordt aangebracht, is dit nog niet voldoende om het aan de openbaarmaking te onttrekken. Via een afwegingsproces moet duidelijk worden dat het belang dat men wil beschermen zwaarder doorweegt dan het algemeen belang dat gebaat is met de openbaarmaking. Zo zullen

fabrieksgeheimen in bepaalde gevallen toch moeten openbaar gemaakt worden als de openbaarmaking in functie staat van een hoger belang zoals bijvoorbeeld de volksgezondheid. Het belang van de openbaarmaking zal in dit geval zwaarder wegen dan de schade die aangebracht wordt aan het belang dat gediend is met een fabrieksgeheim.’ (Parl.St. VI.Parl. 2017-18, 1656/1, 61) [...]

Op basis hiervan, kan het belang/doel van de openbaarheid als volgt worden samengevat:

- de openbaarheid versterkt de rechtstaat en de democratie;
- de openbaarheid biedt verantwoording en transparantie t.a.v. het optreden van het bestuur;
- de openbaarheid draagt bij aan de rechtsbescherming;
- de openbaarheid zorgt voor democratische betrokkenheid.

Uit het hoger geschetste kader kunnen de volgende toepassingsvoorwaarden worden afgeleid:

1. er is een beschermd belang: de rechtspleging in een burgerlijk of administratief rechtsgeding en het recht op een eerlijk proces;
2. het bestuur wordt geconfronteerd met de situatie waar zij bestuursdocumenten of -gegevens ter beschikking moet stellen die mogelijks in het rechtsgeding, waar zij (tegen)partij is, tegen haar gebruikt kunnen worden (cf. (on)gelijkheid der wapens);
3. het bestuur moet concreet aantonen dat het gevraagde bestuursdocument verband houdt met een bestaand rechtsgeding en dat dit tegen het bestuur kan worden aangewend; met andere woorden, dat zij schade dreigt te lijden in geval van openbaarmaking;
4. er dient een belangenafweging te gebeuren tussen het belang van de openbaarheid en het beschermde belang; in het bijzonder hoe de openbaarheid van de gevraagde bestuursdocumenten, ondanks de schade van de openbaarmaking, alsnog bijdraagt tot een hoger (algemeen) belang.

In casu heeft de beroepsinstantie kunnen vaststellen dat aan alle toepassingsvoorwaarden is voldaan:

1. Vooreerst valt niet te betwisten dat een burgerlijk rechtsgeding lopende is voor het Hof van Beroep (rolnummer 2022/AR/2120). Dit rechtsgeding is momenteel nog steeds hangende nu beroeper beroep aantekende bij het hof van Beroep, nadat de rechter in eerste aanleg de vordering onontvankelijk heeft verklaard. Bovendien werd de zaak op 18 juni 2024 opnieuw uitgesteld nadat beroeper een nieuwe raadsman wenste aan te stellen, die vervolgens om een nieuwe conclusieronde heeft verzocht. Het decretaal kader van de uitzonderingsgrond beoogt een eerlijk proces voor elke partij.
2. De gemeente werd geconfronteerd met het openbaarheidsverzoek van appellant in het rechtsgeding waarbij de gemeente principieel de gevraagde correspondentie tussen de gemeente en de eigenaar van de reststrook aan de Kerkenhoek moet verstrekken aan haar tegenpartij.
3. Nu verzoeker in het kader van openbaarheid van bestuur (en appellant in het hangend rechtsgeding) een afschrift wenst van de sinds 2020 gevoerde correspondentie tussen de gemeente en de eigenaar over de reststrook aan de Kerkenhoek gelegen tussen de openbare weg en

kadastraal perceel D106R, is het duidelijk dat er een verband is tussen het voorwerp van het hangend rechtsgeding en het voorwerp van het voorliggende beroep inzake openbaarheid van bestuur. Beroeper tracht immers de rechter ervan te overtuigen dat de gemeente Beveren een buitencontractuele fout zou hebben begaan met betrekking tot de goedkeuring van deze reststrook en wenst vergoed te worden voor de geleden schade, nu verzoeker zijn perceel D106R bij gebrek aan ontsluiting niet kan ontwikkelen. Als de rechter de visie van de tegenpartij zou volgen, betekent dit dat de gemeente zal veroordeeld worden tot een schadevergoeding. De betaling van een schadevergoeding, door middel van belastinggeld, brengt de gemeente evident in een benadeelde positie. Zodat de openbaarmaking van de gevraagde correspondentie er weldegelijk toe kan bijdragen dat de gemeente schade kan ondervinden.

4. Tot slot dient te worden vastgesteld, na een belangenafweging, dat het belang van de bescherming van de rechtspleging en het eerlijk proces in casu weldegelijk opweegt ten aanzien van het algemeen belang van de openbaarheid. Het lijkt immers bijna contradictorisch om te stellen dat het algemeen belang gebaat is bij een veroordeling van de gemeente tot betaling van een schadevergoeding dat, zoals hierboven reeds aangestipt, gefinancierd moet worden door middel van belastinggeld. De burgerlijke procedure geldt immers uitsluitend tussen beroeper en de gemeente Beveren; een beslissing van de rechter bij het Hof van Beroep heeft derhalve slechts uitwerking tussen deze partijen. Dat is bijvoorbeeld anders bij een arrest van de Raad van State, waar arresten 'erga omnes' gelden (i.e. ten aanzien van iedereen). Het publiek heeft derhalve geen enkel belang bij de openbaarmaking van de gevraagde correspondentie noch bij een beslissing van de rechter in het voordeel van beroeper aangezien de belastingbetaler hiervan mogelijks zelf de nadelen zal ondervinden.

Herhaald dient dat de gemeente Beveren zich, omwille van de principiële openbaarheid van bestuursdocumenten, in een ondergeschikte positie bevindt en de regels inzake het voeren van een eerlijk proces in het gedrang zouden komen. Het algemeen belang kan in casu niet gebaat zijn bij het niet-respecteren van de regels op een eerlijk proces. Er is eenvoudigweg in deze zaak geen 'hoger belang' aanwezig, vergelijkbaar met dat van bvb. de volksgezondheid cf. de memorie van toelichting in het Bestuursdecreet, waardoor het algemeen belang zou gediend zijn met de openbaarmaking van deze correspondentie.

Evenmin kunnen de andere belangen of doelstellingen achter de principiële openbaarheid van bestuur (versterking van de rechtstaat en democratie, rechtsbescherming e.d.) in deze zaak opwegen tegen het recht op een eerlijk proces. De rechtstaat en democratie zijn namelijk allesbehalve gebaat bij het feit dat een overheid stukken bijbrengt over een lopende vertrouwelijke onderhandelingsprocedure in een rechtsgeding, zodat haar tegenpartij die stukken naar eigen goeddunken kan gebruiken. De openbaarmaking zou de gemeente mogelijk opnieuw kunnen blootstellen aan aansprakelijkheidsvorderingen, ditmaal vanwege de eigenaar van de reststrook met wie zij juist onderhandelt/gesprekken voert.

Bovendien bestaan binnen het gerechtelijk procesrecht eveneens vorderingsmogelijkheden om de voorlegging van stukken door de rechter te horen bevelen. Hetgeen in dat geval onmiddellijk aan een rechterlijke toets en controle wordt onderworpen. Zodat het onbegrijpelijk is dat de aanvrager het openbaarheidsrecht hiervoor tracht aan te wenden, daar waar de wetgeving net waarborgen inbouwde om dit te vermijden.

Naar oordeel van de beroepsinstantie is overduidelijk dat het enige ‘belang’ van beroeper bij de openbaarheid er – uitsluitend – uit bestaat informatie met betrekking tot het dossier te willen bekomen, hieruit bepaalde gevolgtrekkingen af te leiden, om dit dan vervolgens tegen de gemeente Beveren uit te spelen in het kader van het lopende rechtsgeding. De inhoud van de geweigerde correspondentie kan als dermate gevoelig beschouwd worden in die zin dat deze documenten in de lopende procedure aangewend kunnen (eerder: zullen) worden door beroeper om eigen standpunten kracht bij te zetten, doordat zij een bepaalde interpretatie zou geven aan de inhoud van deze documenten en dit ten nadele van de gemeente Beveren.

De hiervoor gemaakte toetsing van de concrete situatie aan de finaliteit van de uitzonderingsgrond leidt derhalve tot de conclusie dat het belang van de openbaarheid in dit specifieke geval niet opweegt tegen het belang van de uitzonderingsgrond. De openbaarmaking ten koste van het beschermde belang mag maar worden bevolen als daarmee het algemeen belang gediend wordt.

De beroepsinstantie is in casu van oordeel dat de belangenafweging waartoe de artikel II.35, 4° van het Bestuursdecreet, zoals elke relatieve uitzonderingsgrond verplicht, niet tot een oordeel in het voordeel van verzoeker leidt. Er is geen openbaar belang, zoals geduid in de parlementaire voorbereiding bij het Bestuursdecreet, gemoeid met de openbaarmaking van de in casu opgevraagde documenten. De memorie van toelichting stelt immers m.b.t. de belangenafweging het volgende: ‘De uitzonderingen worden alleen ingeroepen als het belang van de openbaarheid niet primeert. Daarmee wordt bedoeld: een met de openbaarmaking gediend openbaar belang. Deze bepaling betekent dus niet dat de private belangen van de aanvrager moeten afgewogen worden tegenover de belangen die met de uitzonderingen beschermd worden. Het gaat om het belang van de gemeenschap: de openbare orde, de veiligheid van de bevolking, grote maatschappelijke issues, globale bescherming van het leefmilieu enzovoort ...’ (Parl.St. VI.Parl. 2017-18, 1656/1, 56). In voorliggend geval dient de bescherming van de gemeente Beveren op wapengelijkheid in de hangende gerechtelijke procedure met verzoeker geacht te worden te primeren boven het louter private belang van verzoeker, zoals in casu aanwezig is. Het belang van de openbaarheid van de gevraagde correspondentie voor beroeper is te herleiden tot een persoonlijk financieel belang. De belangenafweging die door het Bestuursdecreet vereist wordt, leidt hier daarom tot een oordeel in het voordeel van de gemeente.

De beroepsinstantie is bijgevolg van oordeel dat het beroep om een afschrift te krijgen van alle gevraagde correspondentie ongegrond is.”

3.8. Op 25 februari 2025 verwerpt het hof van beroep te Gent het door verzoeker tegen het voormelde vonnis van 30 september 2022 ingestelde beroep, eensdeels op grond van een exceptie van gewijsde (arrest van het hof van beroep te Gent van 7 april 2016) en anderdeels op grond van verjaring van de vordering.

IV. Tussenkoms

4. Met de bestreden beslissing bevestigt de beroepsinstantie de beslissing van de gemeente Beveren van 7 november 2022 om het openbaarheidsverzoek van verzoeker af te wijzen. Aldus heeft de gemeente Beveren (thans Beveren-Kruibeke-Zwijndrecht) belang erbij dat het beroep wordt afgewezen, zodat haar verzoek tot tussenkoms moet worden ingewilligd.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker steunt een eerste middel op een schending van artikel 32 van de Grondwet en artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet, in samenhang met de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de openbaarmaking van de gevraagde informatie alleszins te laat zal komen voor de procedure die hangende was vóór het hof van beroep te Gent. Voor zover de bestreden beslissing naar die procedure verwijst, meent verzoeker dat de beroepsinstantie de feiten ter zake onvolledig weergeeft en dat de voorziene pleitdatum ontbreekt; daarin ziet verzoeker een motiveringsgebrek. Daarnaast betwist verzoeker de overweging van de beroepsinstantie dat de gevraagde informatie voor hem enkel van belang is in het kader van de lopende burgerrechtelijke procedure. Er blijven immers, zo licht verzoeker toe, vragen die van belang zijn voor de toekomstige ontwikkeling van

zijn perceel, zoals de vraag of de gemeente de reststrook wil aankopen en op die manier verzoekers perceel wil laten ontsluiten, of de vraag naar de wettigheid van eventuele afspraken die de gemeente en de eigenaar van het restperceel hebben gemaakt.

Voorts stelt verzoeker dat niet *in concreto* wordt aangegeven in welke mate de openbaarmaking de tussenkomende partij zou benadelen in een burgerlijk of administratief rechtsgeding. Enerzijds heeft de burgerrechtelijke procedure betrekking op feiten die zich afspeelden in de periode 1999-2000, terwijl correspondentie wordt opgevraagd die zou dateren van na 2020. Anderzijds wordt ten onrechte verwezen naar de wapengelijkheid en het algemeen belang: het is, zo stelt verzoeker, integendeel de tussenkomende partij die essentiële informatie achterhoudt en aldus probeert om een eerlijk proces te ontlopen. Verzoeker ziet geen verband tussen het miskennen van de foutaansprakelijkheid van een overheid (door het instellen van de reststrook) en het dienen van het “openbaar belang”. De vrijgave van de gevraagde informatie doet volgens verzoeker bijgevolg geen afbreuk aan het recht op een eerlijk proces in hoofde van de tussenkomende partij. Meer nog, er wordt ook niet nagegaan welke schade zij ten gevolge van de openbaarmaking zou kunnen lijden. Verwijzend naar arrest nr. 252.272 van 1 december 2021 (gewezen tussen dezelfde partijen als die in het huidige beroep), betoogt verzoeker dat bijgevolg geen concrete belangenafweging werd gemaakt; het enkele feit dat de tussenkomende partij door de openbaarmaking negatieve gevolgen zou kunnen ondervinden – zoals worden veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding – volstaat in dat opzicht niet. Bovendien wordt volgens verzoeker ook niet aangetoond dat het ingeroepen belang van de tussenkomende partij groter is dan het belang van de openbaarmaking. De overweging van de beroepsinstantie dat het “bijna contradictorisch [lijkt] om te stellen dat het algemeen belang gebaat is bij een veroordeling van de gemeente tot betaling van een schadevergoeding [die] [...] gefinancierd moet worden door middel van belastinggeld” en dat de burgerrechtelijke procedure tussen verzoeker en de tussenkomende partij slechts tot een uitspraak *inter partes* leidt zodat “[h]et publiek” geen enkel belang heeft bij de openbaarmaking, mist voor verzoeker elke overtuigingskracht. Het feit dat de tussenkomende partij tracht om haar eigen

juridische en financiële belangen veilig te stellen, heeft voor verzoeker met het ingeroepen openbaar belang niets van doen, wel integendeel: dat een overheidsinstantie haar eigen positie in een burgerrechtelijke aansprakelijkheidsprocedure zou kunnen manipuleren door het achterhouden van essentiële informatie strijdt volgens verzoeker met het algemeen belang. Verzoeker herinnert daarbij eraan dat zijn belang zich verder uitstrekt dan de voormelde procedure.

Tot slot betoogt verzoeker:

“28. Daarnaast schendt de bestreden beslissing meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het materieel motiveringsbeginsel houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, hetgeen betekent dat de motieven dienen te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en dat de materiële motiveringsplicht is geschonden wanneer de motieven waarop ze steun onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. Zoals hierboven aangetoond, is dat het geval.

Zoals hierboven toegelicht, wordt de stand van de burgerlijke procedure bij het Hof van Beroep onvolledig in kaart gebracht en wordt er aldus een foute afweging en motivering opgenomen.

Bovendien wordt het belang van verzoekende partij naast de burgerlijke procedure op geen enkele wijze meegenomen in de afweging of motivatie: verzoekende partij heeft de informatie eveneens nodig om in de praktijk aan de ontsluiting van haar perceel te werken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan bestuurlijke overheden op dat het zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden hetgeen inhoudt dat aan die beslissing een correcte feitenvinding voorafgaat en dat het bestuur zich dan ook adequaat informeert om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Zoals hierboven aangetoond, is dat het geval. De stand van de burgerlijke procedure bij het Hof van Beroep wordt op onvolledige wijze mee gegeven.

Het redelijkheidsbeginsel belet dat de bestuurlijke overheid kennelijk onredelijk heeft gehandeld en aldus op evidente wijze een onjuist gebruik heeft gemaakt van zijn beleidsvrijheid. Zoals hierboven aangetoond, is dat het geval. Het achterhouden van de informatie is pertinent onredelijk.

29. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 32 Grondwet, art. II.35, 4° Bestuursdecreet, in samenhang met het materieel motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.”

6. In de memorie van wederantwoord stipt verzoeker vooreerst aan dat de burgerrechtelijke vordering door het hof van beroep te Gent in beraad is genomen, zodat de gevraagde openbaarmaking voor die procedure “te laat” komt en de overwegingen om de openbaarmaking te weigeren in dat opzicht zonder voorwerp zijn geworden. Bovendien, zo benadrukt verzoeker, is de gevraagde informatie ook buiten die procedure van belang, namelijk met het oog op de ontsluiting van zijn perceel. Voor zover de bestreden beslissing stelt dat verzoekers “enige belang” erin is gelegen de documenten in de burgerrechtelijke procedure aan te wenden, is ze niet correct gemotiveerd. Voorts gaat verzoeker nader in op de drie voorwaarden die de verwerende partij en de tussenkomende partij hanteren voor de toetsing aan artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet.

7. In zijn laatste memorie voert verzoeker nog aan dat het hof van beroep te Gent ondertussen een arrest heeft gewezen, zodat het duidelijk is dat die procedure door de gevraagde openbaarmaking niet kan worden geïmpacteerd.

Beoordeling

8. Artikel 32 van de Grondwet bepaalt:

“Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134.”

9. Het Grondwettelijk Hof heeft uit de algemene omschrijving die artikel 32 van de Grondwet hanteert, afgeleid dat de grondwetgever het recht op openbaarheid van de bestuursdocumenten heeft ingeschreven als een grondrecht. Uitzonderingen op de openbaarheid van bestuursdocumenten zijn slechts mogelijk onder de voorwaarden vastgesteld door de wet, het decreet of de ordonnantie. Ze moeten worden verantwoord en moeten beperkend worden geïnterpreteerd (GwH 25 maart 1997, arrest nr. 17/97, B.2.1 en B.2.2; GwH 15 september 2004, arrest nr. 150/2004, B.3.2).

De Raad van State sluit zich bij die rechtspraak aan.

10. Elk beroep op een uitzonderingsbepaling moet concreet worden gemotiveerd met verwijzing naar de specifieke gegevens, eigen aan de zaak. Geen enkele uitzonderingsgrond kan op zich de grondslag vormen om aan een bestuursde systematisch de openbaarheid van bestuur te weigeren.

11. Overeenkomstig artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet wijzen de in artikel II.28, § 1, van het bestuursdecreet genoemde instanties een aanvraag tot openbaarmaking af als zij van oordeel zijn dat het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van het volgende belang: “de rechtspleging in een burgerlijk of administratief rechtsgeding en de mogelijkheid om een eerlijk proces te krijgen.”

12. De uitzondering vermeld in artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet betreft een relatieve uitzonderingsgrond. De openbaarmaking wordt slechts afgewezen indien het beschermde belang door de openbaarmaking zou worden aangetast én er wordt vastgesteld dat het algemeen belang van de openbaarheid niet opweegt tegen het beschermde belang.

13. Het algemeen belang van de openbaarheid wordt in de memorie van toelichting bij het bestuursdecreet als volgt toegelicht (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-2018, nr. 1656/1, 52-53):

“De openbaarheid van bestuur wil [...] zowel de rechtsstaat als de democratie versterken. De toegang tot bestuursdocumenten biedt de burger immers een betere rechtsbescherming, die zowel op het preventieve als op het curatieve vlak ligt. Een bestuursinstantie die weet heeft dat de burgers over zijn schouder heen kunnen kijken, zal er alle baat hebben om zijn taken zo goed mogelijk uit te voeren. En de bestuursinstanties krijgen meteen ook een mogelijkheid de burger te tonen dat het goed werk levert, wat het vertrouwen tussen burger en bestuur enkel maar ten goede kan komen. Anderzijds kan de burger op grond van de bestuursdocumenten waarin hij toegang heeft, ook nagaan of er reden is om beslissingen van het bestuur voor de rechter te brengen. Zo kunnen zowel nutteloze procedures voor de rechter voorkomen worden, maar kunnen waar nodig foutieve of onzorgvuldige beslissingen aangevochten worden.

De toegang tot bestuursdocumenten biedt ook mogelijkheden tot een grotere mate van democratie en actieve betrokkenheid van de burger. Een aantal door de grondwet gewaarborgde fundamentele rechten, zoals het kiesrecht, de vrijheid van meningsuiting, de drukpersvrijheid kunnen in een

informatiesamenleving pas ten volle tot hun recht komen wanneer de burger ook over voldoende informatie beschikt. Ook nieuwe vormen van inspraak en participatie veronderstellen dat de burger over voldoende informatie beschikt, zoniet zijn ze een lege doos en verhogen ze niet het democratisch gehalte dat eraan toegeschreven wordt.

Tenslotte biedt de openbaarheid van bestuur de mogelijkheid dat de burger zich bepaalde beleidsdoelstellingen eigen maakt. Het realiseren van een gezond leefmilieu bijvoorbeeld is slechts te realiseren wanneer de burger zich bewust is dat hij zijn eigen gedrag moet wijzigen.”

14. In de voormelde memorie van toelichting wordt voorts met betrekking tot artikel II.35 van het bestuursdecreet onder meer gesteld (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-2018, nr. 1656/1, 61):

“De in dit artikel opgenomen uitzonderingsgronden hebben alle een relatief karakter, dit wil zeggen dat de hieronder vermelde belangen dienen afgewogen te worden tegenover het openbaar belang dat met de openbaarmaking van een bestuursdocument is gediend, net zoals dit ook het geval is voor de uitzonderingen die aan bod komen in de artikelen II.33 en II.36.

De in dit artikel vermelde uitzonderingen zijn evenwel niet facultatief, maar verplicht. Dit wil zeggen dat indien na het proces van de belangenafweging geoordeeld wordt dat het te beschermen belang belangrijker wordt geacht dan het belang van de openbaarheid, deze uitzondering moet worden toegepast. De belangen die beschermd worden zijn maar beschermenswaardig voor zover de openbaarmaking schade aan een bepaald belang toebrengt. En zelfs wanneer er schade aan dit belang wordt aangebracht, is dit nog niet voldoende om het aan de openbaarmaking te onttrekken. Via een afwegingsproces moet duidelijk worden dat het belang dat men wil beschermen zwaarder doorweegt dan het algemeen belang dat gebaat is met de openbaarmaking. Zo zullen fabrieksgeheimen in bepaalde gevallen toch moeten openbaar gemaakt worden als de openbaarmaking in functie staat van een hoger belang zoals bijvoorbeeld de volksgezondheid. Het belang van de openbaarmaking zal in dit geval zwaarder wegen [dan] de schade die aangebracht wordt aan het belang dat gediend is met een fabrieksgeheim.”

15. De beoordeling en belangenafweging moeten blijken uit de motivering in de bestreden beslissing zelf of, minstens, uit de stukken van het administratief dossier die onmiskenbaar aan de beroepsinstantie zelf zijn toe te schrijven.

16. Wat de beoordeling van de door de beroepsinstantie gemaakte belangenafweging betreft, komt het de Raad van State niet toe om in de plaats van de beroepsinstantie een eigen afweging te maken. De Raad is binnen het raam van zijn rechtmatigheidstoezicht wel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de beroepsinstantie is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan met een zorgvuldige beoordeling en binnen de grenzen van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

17. Met betrekking tot de *in casu* ingeroepen uitzonderingsbepaling van artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet, wordt in de memorie van toelichting gesteld (*Parl.St.* VI.Parl. 2017-2018, nr. 1656/1, 63):

“Deze uitzonderingsbepaling stelt dat bestuursdocumenten betreffende aangelegenheden die het voorwerp uitmaken van een burgerlijk of administratief rechtsgeding, niet voor openbaarheid in aanmerking komen. Deze uitzonderingsgrond is ingegeven door het deontologisch probleem waarmee de overheid geconfronteerd wordt wanneer zij gegevens ter beschikking moet stellen die in een rechtsgeding, waarbij die overheid zelf partij is, tegen haar kunnen gebruikt worden.

Bovendien zijn er specifieke regels die de inzagemogelijkheden bepalen van documenten betreffende zaken die aanhangig zijn bij de gerechtelijke instanties.

In het decreet wordt tevens benadrukt dat de bedoeling van deze uitzondering erin bestaat om de rechtspleging en het eerlijk verloop van een proces mogelijk te maken.”

18.1. De wettigheid van een bestuurshandeling moet in beginsel worden beoordeeld op het ogenblik dat ze wordt gesteld, waarbij latere handelingen of omstandigheden aan die beoordeling geen andere wending kunnen geven. Dat betekent *in casu* dat de toepassing van artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet – en dus het mogelijke gevolg van de openbaarmaking op het recht van de tussenkomende partij op een eerlijk proces in een procedure die op dat moment hangende was – moet worden beoordeeld op het ogenblik dat de beroepsinstantie de bestreden beslissing heeft genomen.

Vergeefs derhalve, voert verzoeker aan dat de burgerrechtelijke procedure tussen hemzelf en de tussenkomende partij ondertussen is beëindigd en

dat de openbaarmaking van de gevraagde documenten het verloop van die procedure niet meer kan beïnvloeden. Dat feit is posterieur aan de bestreden beslissing en mag bij de beoordeling van de wettigheid ervan niet in rekening worden genomen.

18.2. Wat voorafgaat, neemt niet weg dat indien verzoeker met betrekking tot dezelfde documenten een nieuw verzoek tot openbaarmaking aan de tussenkomende partij richt, deze laatste bij de beoordeling van dat verzoek, wat artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet betreft, rekening dient te houden met de alsdan actuele stand van zaken wat burgerlijke of administratieve rechtsgedingen betreft, alsook met het tijdsverloop sinds de opmaak of ontvangst van die documenten.

19. Voor zover verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing is behept met een motiveringsgebrek omdat ze niet de pleitdatum in de procedure vóór het hof van beroep te Gent vermeldt, overtuigt het middel evenmin.

Wanneer de beroepsinstantie in het kader van de toepassing van artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet verwijst naar een daadwerkelijk hangend rechtsgeding, vereist de formelemotiveringsplicht niet dat de stand van die procedure of de procedurekalender eveneens wordt vermeld.

Bovendien dient een individuele rechtshandeling, wat de formelemotiveringsplicht betreft, geen verwijzing te bevatten naar gegevens die de bestuurse reeds kent. Als procespartij in het geding vóór het hof van beroep te Gent heeft verzoeker evident kennis van de procedurekalender, zodat de grief ook om die reden faalt.

20. Eveneens wat de formelemotiveringsplicht betreft, voert verzoeker aan dat de beroepsinstantie ten onrechte stelt dat zijn belang bij de openbaarmaking van de documenten uitsluitend is gelegen in het aanwenden ervan in een burgerrechtelijke procedure gericht tegen de tussenkomende partij. Verzoeker betoogt dat zijn belang ruimer is, aangezien hij ook wenst te weten of

de tussenkomende partij de ‘reststrook’ wenst aan te kopen en of er daaromtrent met de eigenaar ervan afspraken zijn gemaakt, of de tussenkomende partij verzoekers perceel wil ontsluiten, enzovoort.

Zoals *sub* 12 en 13 reeds is aangestipt, dient bij de toepassing van artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet een belangenafweging te worden gemaakt tussen eensdeels het beschermde belang dat door de openbaarmaking zou worden aangetast en anderdeels het algemeen belang van de openbaarheid. Dat algemeen belang, waarvan de visie van de decreetgever *sub* 13 in herinnering is gebracht, is vreemd aan het persoonlijk belang van diegene die de vraag tot openbaarmaking stelt. Wanneer het niet gaat om informatie van persoonlijke aard – zoals *in casu* het geval is – bepaalt artikel II.40, § 3, van het bestuursdecreet overigens dat de aanvrager geen belang hoeft aan te tonen.

Kritiek op de wijze waarop de beroepsinstantie het persoonlijk belang van verzoeker heeft omschreven, kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Ook in dat opzicht overtuigt het middel niet.

21.1. Vervolgens betoogt verzoeker dat er drie voorwaarden zijn voor het toepassen van artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet (het te beschermen belang is de mogelijkheid om een eerlijk proces te krijgen voor een rechtspleging in een burgerlijk of administratief rechtsgeding, de openbaarmaking van het gevraagde bestuursdocument moet schade toebrengen aan het ingeroepen belang en het ingeroepen belang waaraan schade wordt toegebracht is groter dan het belang van de openbaarmaking) en dat die voorwaarden te dezen niet zijn vervuld.

21.2. In zijn kritiek met betrekking tot de eerste voorwaarde kan verzoeker niet worden bijgevalen. Het feit dat verzoekers burgerrechtelijke vordering betrekking heeft op handelingen van de tussenkomende partij in de periode 1999-2000 – meer bepaald in het kader van de verkavelingsvergunning van 23 oktober 2000 of de beslissing inzake de wegnis van 28 maart 2000 – verhindert niet dat correspondentie die de tussenkomende partij met de eigenaar van de reststrook ná 2020 heeft gevoerd op het voorwerp van die procedure kan worden

betrokken. Met de overweging dat de tussenkomende partij zich door de openbaarmaking van de gevraagde stukken blootstelt aan een mogelijke veroordeling, mocht de beroepsinstantie ertoe besluiten dat de tussenkomende partij in haar recht op een eerlijk proces wordt geraakt. Anders dan verzoeker het ziet, heeft die beslissing niet tot gevolg dat hij in die procedure oneerlijk wordt behandeld: verzoeker kon immers in de burgerrechtelijke procedure met toepassing van artikel 877 van het Gerechtelijk Wetboek aan de bevoegde rechter vragen om de overlegging van de kwestieuze stukken te bevelen – wat blijkens de *sub* 17 aangehaalde parlementaire voorbereiding ook een overweging van de decreetgever is geweest.

21.3. Ook verzoekers betoog dat geen analyse is gemaakt van de precieze schade die de tussenkomende partij door de openbaarmaking zou lijden, kan niet overtuigen. De beroepsinstantie motiveert immers dat de tussenkomende partij door de openbaarmaking het risico loopt dat zij wordt veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding.

Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar arrest nr. 252.272 van 1 december 2021. In dat arrest vernietigde de Raad van State een beslissing van de beroepsinstantie die de openbaarmaking van een besluit van het college van burgemeester en schepenen houdende aanstelling van een raadsman voor de gemeente ten dele weigerde, onder meer op grond van de volgende overwegingen:

“Bijgevolg dient het gevraagde collegebesluit deels openbaar te worden gemaakt door er een afschrift van te verstrekken. De volgende onderdelen van het besluit dienen te worden geschrapt:
- de gegevens betreffende de samenstelling van het college op blz. 1 en 2 van het besluit.”

Daaromtrent heeft de Raad van State in het voormelde arrest geoordeeld dat ten onrechte niet *in concreto* was onderzocht of “het belang bij de openbaarmaking van de samenstelling van een politiek orgaan, opweegt tegen het door de tussenkomende partij ingeroepen belang in het kader van haar administratief rechtsgeding” en dat “[d]e enkele omstandigheid dat de

openbaarmaking van het gevraagde gedeelte van het aanstellingsbesluit van 17 september 2018 voor de tussenkomende partij ongunstig kan uitpakken in een procedure” – verzoeker verzocht om de openbaarmaking omwille van vermeende belangenvermenging in hoofde van een schepen – geen wettige reden is om zich aan die afweging te onttrekken. *In casu* wordt evenwel niet de openbaarmaking gevraagd van een stuk dat de samenstelling van het college van burgemeester en schepenen vermeldt, maar van correspondentie tussen de tussenkomende partij en een derde (de eigenaar van de reststrook), zodat geen vergelijkbare belangenafweging voorligt.

21.4. Ten derde stelt verzoeker dat niet wordt aangetoond dat het ingeroepen belang waaraan schade zou worden toegebracht groter is dan het belang van de openbaarmaking. Ook die kritiek kan niet worden bijgevalen. De beroepsinstantie herinnert eraan dat artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet het recht op een eerlijk proces wil waarborgen, dat de wapengelijkheid daarvan een essentieel onderdeel vormt en dat de uitzonderingsgrond beoogt te verhinderen dat een procespartij op grond van de openbaarheid van bestuur ertoe zou worden verplicht om stukken in het gerechtelijk debat te brengen die tegen haar pleiten terwijl de andere procespartij in beginsel vrij is om te beslissen welke overtuigingsstukken zij aanwendt. In dat licht overweegt de beroepsinstantie dat de openbaarmaking van de kwestieuze stukken ertoe kan leiden dat de tussenkomende partij tot het betalen van een schadevergoeding wordt veroordeeld en dat na een belangenafweging moet worden vastgesteld dat “het belang van de bescherming van de rechtspleging en het eerlijk proces in casu weldegelijk opweegt ten aanzien van het algemeen belang van de openbaarheid”. De beroepsinstantie motiveert ter zake:

“Herhaald dient dat de gemeente Beveren zich, omwille van de principiële openbaarheid van bestuursdocumenten, in een ondergeschikte positie bevindt en de regels inzake het voeren van een eerlijk proces in het gedrang zouden komen. Het algemeen belang kan in casu niet gebaat zijn bij het niet-respecteren van de regels op een eerlijk proces. Er is eenvoudigweg in deze zaak geen ‘hoger belang’ aanwezig, vergelijkbaar met dat van bvb. de volksgezondheid cf. de memorie van toelichting in het Bestuursdecreet, waardoor het algemeen belang zou gediend zijn met de openbaarmaking van deze correspondentie.

Evenmin kunnen de andere belangen of doelstellingen achter de principiële openbaarheid van bestuur (versterking van de rechtstaat en democratie, rechtsbescherming e.d.) in deze zaak opwegen tegen het recht op een eerlijk proces. De rechtstaat en democratie zijn namelijk allesbehalve gebaat bij het feit dat een overheid stukken bijbrengt over een lopende vertrouwelijke onderhandelingsprocedure in een rechtsgeding, zodat haar tegenpartij die stukken naar eigen goeddunken kan gebruiken. De openbaarmaking zou de gemeente mogelijk opnieuw kunnen blootstellen aan aansprakelijkheidsvorderingen, ditmaal vanwege de eigenaar van de reststrook met wie zij juist onderhandelt/gesprekken voert.

Bovendien bestaan binnen het gerechtelijk procesrecht eveneens vorderingsmogelijkheden om de voorlegging van stukken door de rechter te horen bevelen. Hetgeen in dat geval onmiddellijk aan een rechterlijke toets en controle wordt onderworpen. Zodat het onbegrijpelijk is dat de aanvrager het openbaarheidsrecht hiervoor tracht aan te wenden, daar waar de wetgeving net waarborgen inbouwde om dit te vermijden.”

In dat opzicht komt de beroepsinstantie in voldoende mate tegemoet aan de voorgeschreven belangenafweging.

De beroepsinstantie overweegt daarnaast ook:

“Het lijkt immers bijna contradictorisch om te stellen dat het algemeen belang gebaat is bij een veroordeling van de gemeente tot betaling van een schadevergoeding dat, zoals hierboven reeds aangestipt, gefinancierd moet worden door middel van belastinggeld.

De burgerlijke procedure geldt immers uitsluitend tussen beroeper en de gemeente Beveren; een beslissing van de rechter bij het Hof van Beroep heeft derhalve slechts uitwerking tussen deze partijen. Dat is bijvoorbeeld anders bij een arrest van de Raad van State, waar arresten ‘erga omnes’ gelden (i.e. ten aanzien van iedereen).”

Gewis kan verzoeker worden bijgetreden in zijn kritiek dat de verwijzing naar publieke middelen en het gezag van gewijsde *inter partes* niet ter zake dienend is. Het zijn naar het oordeel van de Raad van State in het licht van het geheel van de motieven van de bestreden beslissing evenwel louter aanvullende overwegingen, die de hiervóór als afdoende beoordeelde belangenafweging onverlet laten.

22.1. Wat tot slot de aangevoerde schending van verschillende beginselen van behoorlijk bestuur betreft, moet worden vastgesteld dat verzoeker in wezen enkel argumenten herhaalt die hiervóór reeds ongegrond zijn bevonden.

22.2. Verzoeker acht de materiële motiveringsplicht, al dan niet gelezen in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden, enerzijds doordat de stand van de burgerrechtelijke procedure vóór het hof van beroep te Gent onvolledig is weergegeven en “aldus een foute afweging en motivering [wordt] opgenomen” en anderzijds doordat verzoekers belang buiten die procedure niet in overweging is genomen.

Wat de verwijzing naar de stand van de procedure voor de burgerlijke rechter betreft, is hiervóór *sub* 19 overwogen dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht niet miskent. Om dezelfde redenen kan evenmin tot een schending van de materiële motiveringplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel worden besloten.

Met betrekking tot verzoekers belang bij de openbaarmaking buiten de burgerrechtelijke procedure is *sub* 20 geoordeeld dat zulks geen deel uitmaakt van de beoordeling die in het kader van artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet moet worden gemaakt. Verzoekers beroep op de materiële motiveringsplicht doet aan die vaststelling geen afbreuk.

22.3. Inzake het redelijkheidsbeginsel stelt verzoeker dat het achterhouden van informatie pertinent onredelijk is.

Een dergelijke summiere uiteenzetting van een grief kan niet worden beschouwd als een ontvankelijk middel (onderdeel) en moet alleen al om die reden worden verworpen.

23. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

24. Uit de beoordeling van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker de onwettigheid van de bestreden beslissing voor zover die steunt op

artikel II.35, 4°, van het bestuursdecreet niet aantoon. Alleen al die uitzonderingsgrond vermog de bestreden beslissing te schragen. Bijgevolg kan verzoekers tweede middel, dat is gericht tegen de aanwending van de uitzonderingsgrond van artikel II.35, 1°, van het bestuursdecreet, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

25. Het tweede middel behoeft derhalve geen onderzoek.

BESLISSING

1. Het verzoek van de gemeente Beveren-Kruibeke-Zwijndrecht tot tussenkomst wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt het beroep.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tien juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Jurgen Neuts,	staatsraad,
Jim Deridder,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren